

en overordentlig Forstjæl mellem den Fristelse, som der er efter den Ordning, der ligger i det franske System, hvorefter Enhver uden videre kan faae Patent, og den Barsomhed, som paatræves under en Ordning, der paabyder en foregaaende Undersøgelse, især naar denne er forbunden med en Offentliggjørelse af den formentlige Opfindelse, hoorpaa Patent begjæres. Tal have i denne Henseende noget bevisende. Desværre er det jo ikke muligt at oplyse, i hvilken Grad Antallet af Patenter vil stige ved det franske Systems Indførelse i et Land, der ikke tidligere har kjendt det rene Anmeldelsessystem; men derimod kan jeg oplyse gjennem et Exempel, hvilken Betydning den foretagne Forundersøgelse har i Amerika. Jeg tilstaar, at disse Tal have frapperet mig, men de komme igjen paa flere saa autentiske Steder, at jeg ikke kan have Tvivl om, at de ere rigtige. Efter Tallenes Størrelse kommer det jo ikke an paa et Tusind mer eller mindre, men Forholdet er omtrent det, at der i de senere Aar aarlig indkommer omtrent 20,000 Begjæringer om Patenter, siger og skriver tyve tusinde Begjæringer, og at af disse afvises omtrent de $\frac{2}{5}$, medens omtrent de $\frac{3}{5}$ godkendes. De se altsaa, mine Herrer, at det er en meget alvorlig Sigtelse, der finder Sted, og hvem kan sige, til hvilket utroligt Antal Patentudtagelserne vilde stige, dersom de, der ønskede Patenter, ikke vidste, at der fandt en Forundersøgelse Sted. Man maa heller ikke tro, at Opgaven, saa vanskelig den end er, skulde være i den Forstand uoverkommelig, at der ikke i mange Tilfælde kan finde en sagkyndig og nyttig Undersøgelse Sted. Men, som sagt, dersom ikke andre af det ærede Things Medlemmer end det ærede Mindretal udtale sig imod Fleraltets Forslag, tror jeg at turde tilbageholde yderligere Betragtninger over Hovedspørgsmaalet efter den høitærede Ministers Erklæring. I det jeg takker den ærede Minister for hans Tilslutning til Forslaget her i Thinget, kan jeg ikke andet end udtale, at jeg haaber, at Thinget, hvis det nu godkender Forslaget, da ogsaa videre vil fastholde Forundersøggelsens Nødvendighed, og at Ministeren af bedste Evne vil støtte Sagen paa et andet Stadium. Jeg tilstaar, at jeg tror ikke, at Udvalgets Fler-tal vil kunne tilraade nogensomhelst forandret Opfattelse med Hensyn til det Hovedspørgsmaal, om man kan slutte sig til det franske System, at Patenter kunne gives uden nogensomhelst Forundersøgelse. — Med Hensyn til den nærmere Ordning af hele Sagen ved Ingen bedre end den høitærede Minister, at jeg har været saa vil-

lig som muligt til inden de ved Hovedsynspunktet givne Grændser at tage Hensyn til de Ansøer, der fra hans Side ere fremkomne med Hensyn til Forslagenes Affattelse, og det vil naturligvis ogsaa fremdeles gjælde med Hensyn til de enkelte mindre, formelle Bemærkninger, som han i Dag yderligere har antydet. Udvalget vil vistnok i saa Henseende være saa meget villigere til at overveie de Hensætninger, der maatte komme fra den høitærede Minister, som der er et Par andre Punkter, hvor Udvalget vil optage enkelte Spørgsmaal til nærmere Overveielse, dersom vort Hovedforslag maatte blive vedtaget; men det har ikke været saa ganske let at komme til et foreløbigt Resultat om Hovedspørgsmaalet, saa at man har troet, at det var rettest, at Betænkningen kom frem til Thinget i dens nuværende Skikkelse, medens et Par mindre Spørgsmaal bleve opsatte, for at ikke altfor mange Detailler skulde paa een Gang komme frem, da de dog ikke staa i en nødvendig Forbindelse med det egentlige Hovedspørgsmaal. Jeg sigter herved ikke alene til det Spørgsmaal, om det er rigtigt, at Lovretten i § 1. er strakt videre end i de tilsvarende Love med Hensyn til den literære og kunstneriske Eiendomsret; men jeg sigter ogsaa og navnlig til Bestemmelserne i §§ 6, 7 og 8, hvor jeg vel tror, at Lovforslaget skal opfattes paa den Maade, som nærmest stemmer med, hvad der har været forudsat i Udvalget, men hvor i saa Fald maaste dog en anden Affattelse, der klarere viser Forholdet mellem §§ 6 og 7, kan være hensigtsmæssig.

Jeg skal endnu kun udtale et Par Ord om de andre Punkter, hvor der er nogen Meningsulighed tilstede. Det første er Forslagene 3 b og c. Med Hensyn til dem begge gjælder, at det havde været rigtigere, om der helt igjennem ved hver 3 Aar var gjentaget Ordet „hver“. Jeg er bleven gjort opmærksom paa, at det kan misforstaas saaledes, som om de 40 Kroner osv. vare for de samlede 3 Aar og 50 og 60 igjen for de samlede 3 Aar, men Meningene er, som det vistnok efter hele Sæntegangen ikke kan være tvivlsomt, at det er for hvert af de 3 Aar 40, 50 og 60 Kr.; men det er rigtigst, at det tilføies. Hvad Differentsten med Hensyn til Størrelsen angaar, har jeg ikke kunnet slutte mig til Fleraltet, fordi jeg vidste, at Ministeren lagde Vægt paa, at Kjendelsen ikke sattes saa lavt som foreslaet. Det er altid en Skjønssag, og det forekommer mig, at der allerede ved det Forslag, som foreligger under 3 c, er stillet en ikke ringe Medfættelse, medens der ganske vist foreligger Forslag om en